

ytringsfrihed til at diskutere – også diskutere hårdt nogle gange. Jeg mener, at det er lige så vigtigt, at vi bruger vores ytringsfrihed til at gå imod de ytringer, vi er imod. Jeg mener, det er utrolig vigtigt, at vi går ud og demonstrerer mod nazister, mod Hizb-ut-Tahrir og mod mange andre, som er imod demokratiet. Det mener jeg er en langt bedre måde at bekæmpe dem på end ved at forbyde dem, som Dansk Folkeparti ønsker.

Kl. 19:18

Anden næstformand (Søren Espersen):

Endnu en kort bemærkning fra hr. Søren Krarup.

Kl. 19:18

Søren Krarup (DF):

Det med, at Dansk Folkeparti skulle udvise dem, der ikke har demokratiske meninger, er det rene nonsens. Det er og bliver et spørgsmål om lov, om overtrædelse af loven, og selvfølgelig ikke, om man har nogle bestemte meninger. Vi ved nemlig godt, hvad frihed betyder, også ytringsfrihed.

Jeg kan selvfølgelig ikke begynde at ridse hele det åndshistoriske perspektiv op, men jeg kan kun sige ganske kort og afsnuppet, at det kun er der, hvor kristendommen skriver dagsordenen og derfor afviser blasfemiparagraffer, at der er en fri og åben debat. Det kunne fru Line Barfod f.eks. se ved at læse lidt enten fra reformationstiden eller måske af moderne dansk kirkehistorie; jeg skal gerne give hende en redegørelse for eksempler på Tidehvervs polemiske fæcon, som også hænger sammen med, at man ikke har nogen fine fornemmelser.

Kl. 19:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 19:19

Line Barfod (EL):

Det kunne være, vi skulle sætte os ned og lave en studiekreds på et tidspunkt; så kunne hr. Søren Krarup jo se på, hvordan blasfemiparagraffen er blevet brugt igennem tiden: hvordan man tidligere havde dødsstraf, hjul og stejle osv. som straf for dem, som man mente havde overtrådt blasfemiparagraffen, altså hvordan folk blev dømt for en lang række udtalelser imod kirken, også for 100 år siden. Jeg synes, det er væsentligt at gå ind og se på, hvor ofte bestemmelsen blev brugt, også efter at grundloven blev indført. Jeg synes, det er nogle meget voldsomme domme, man er kommet med igennem tiden, og mig bekendt har man i den periode haft en holdning

om, at Danmark var et kristent land. Jeg mener, at det taler for, at vi holder op med at beskytte det; både statsanerkendte samfund og andre har en opdeling med adskillelse af kirke og stat, så folk kan have deres religion og religionsfrihed for sig selv. Det er ikke noget, vi som stat skal gå ind og deltage i.

Kl. 19:20

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jesper Langballe fra Dansk Folkeparti.

Kl. 19:20

(Ordfører for forslagstillerne)

Jesper Langballe (DF):

Nu tilkommer det jo egentlig ikke mig at indlede min ordførertale med at kritisere Folketingets dagsorden, men jeg skal ikke nægte, at det er frustrerende, at man skal skydes en masse motiver i skoene, som man så må afvise med korte bemærkninger og så først til sidst får lejlighed til at redegøre for, hvad meningen egentlig er. Men sådan er vilkårene.

Jeg vil sige, at det, at blasfemiparagraffen har fået lov til at blive stående i straffeloven, selv om den ikke er blevet brugt siden 1938, jo er et vidnesbyrd om, at den retsligt er fuldkommen lige gyldig. En glemt paragraf fra en fjern fortid, hvor lovgivningen bl.a. havde til opgave sådan for syns skyld at vogte over den pæne, gudelige tone. De, for hvem ordet Gud blot var en glose, som fromme folk pyntede deres religiøse følelser med, var selvfølgelig lige glade med den glemte paragraf, og ordentlige kristne mennesker vidste, at den Gud, det kristne evangelium taler om, ikke har brug for lovgivningsmagtens beskyttelse mod hån, spot og latterliggørelse, og at han for øvrigt ifølge det selv samme evangelium kom til verden just for at lade sig håne, spotte, latterliggøre og dræbe.

Vel har der indimellem været fromme kredse, der har forargedes over såkaldte blasfemiske udsagn og har ønsket dem straffet, men i overensstemmelse med vores danske tradition har omverdenen sagt til sådan nogle mennesker: Gå hjem og vug.

I et samfund, der er sekulært, fordi det kulturelt er præget af kristendommen, har der udtalt eller uudtalt været en folkelig konsensus om, at begrebet strafbar blasfemi er en meningsløshed, mens ytringsfriheden, hvor den trues, er værd at værne om.

Med Muhammedkrisen blev det hele pludselig anderledes. Nogle fik med ét øje på den